

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 107830 20 Gž
Brčko, 28.05.2020. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Tešić Dragane, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Nedić Srđana, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Lj.R., kojeg zastupa punomoćnik Marjanović Milenko, advokat iz Brčkog, protiv tuženog M.o.k. J.B., kojeg zastupa punomoćnik Zeljić Miodrag, advokat iz Brčkog, radi isplate duga, v.sp. 15.000,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog, izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 107830 17 P od 14.02.2019. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 28.05.2020. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Žalba tuženog M.o.k. J.B. SE ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 107830 17 P od 14.02.2019. godine godine POTVRĐUJE u pobijanom dijelu u stavu I i u stavu II izreke.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 107830 17 P od 14.02.2019. godine (dalje prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„Obvezuje se tuženi M.o.k. J.B. da tužitelju Lj.R. iz B., na ime zaostalih plata i hranarina u sezonama 2014/2015, 2015/2016 i 2016/2017, isplati iznos od 15.000,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, počev od

07.12.2017.godine kao dana podnošenja tužbe pa do isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obvezuje se tuženi da Federalnom fondu za mirovinsko/penziono i invalidsko osiguranje, po osnovu obaveza, za vremenski period od 01.08.2009. godine do 30.06.2015. godine uplati ukupan iznos od 14.881,60 KM, te po osnovu neisplaćenih obaveza Fondu zdravstvenog osiguranja Brčko distrikta BiH, za vremenski period od 01.08.2009. godine do 30.06.2015. godine uplati ukupan iznos od 6.658,84 KM, sve po osnovu ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 31.07.2009.godine, koji je zaključen između tužitelja i tuženog, a u roku od 30 dana od pravosnažnosti presude.

Obvezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.600,00KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.“

Protiv prvostepene presude, tuženi M.o.k. J.B. (dalje tuženi) blagovremeno je izjavio žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ili preinači, tako što će odbiti dio tužbenog zahtjeva koji je sadržan u stavu drugom izreke i obvezati tužitelja da mu nadoknadi troškove parničnog postupka opredijeljene na glavnoj raspravi srazmjerno uspjehu u sporu i troškove sastava žalbe ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelj Lj.R. (dalje tužitelj) nije odgovorio na žalbu tuženog.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 8/09, 52/10 i 27/14 – dalje Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev (tužbeni zahtjev) tužitelja (konačno opredijeljen u pogledu visine 14.02.2019. godine) da mu tuženi na ime zaostalih plaća i hranarina u sezonama 2014/2015, 2015/2016 i 2016/2017 isplati iznos od 15.000,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 07.12.2017.godine, do isplate i izvrši uplatu doprinosa iz radnog odnosa za vremenski period od 01.08.2009. godine do 30.06.2015. godine i to da Federalnom fondu za mirovinsko/penziono i invalidsko osiguranje uplati iznos od 14.881,60 KM, a Fondu zdravstvenog osiguranja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iznos od 6.658,84 KM, uz zahtjev za dosudu troškova parničnog postupka.

Postavljenom tužbenom zahtjevu tuženi je iskazao protivljenje, prvo tvrdnjom da su tužitelju za vrijeme trajanja angažmana po ugovoru o radu broj 138/09 od 31.07.2009. godine i kasnije zaključenim ugovorima i aneksima ugovora za 2015. i 2016. godinu, uplaćivani određeni iznosi na ime plaća, ali nešto umanjeni, zbog čega je osporio visinu potraživanja, a potom i tvrdnjom da ugovori koje je u njegovo ime potpisala D.R. (u to vrijeme generalni sekretar kluba) ne proizvode pravno dejstvo, jer je ista sestra tužitelja i ugovore nije mogla potpisati zbog postojanja sukoba interesa.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužitelj temelji svoj tužbeni zahtjev, te činjeničnih tvrdnji i argumenata sa kojima je tuženi osporio tužbeni zahtjev i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da su tužitelj i tuženi 01.08.2009. godine zaključili ugovor o radu na neodređeno vrijeme, kojim je tuženi angažirao tužitelja na poslovima šefa stručnog štaba i prvog trenera uz obvezu isplate neto plaće u iznosu od 600,00 KM mjesečno, koja će se isplaćivati do 10-tog u mjesecu za prethodni mjesec,

da je predmetni ugovor bio na snazi do 30.06.2015. godine, kada je zaključen Sporazum o prestanku radnog odnosa broj 138-1/09, kojim je radni odnos raskinut i utvrđeno da će se tužitelju najkasnije do 31.07.2015. godine isplatiti sve „neisplaćene zarade, naknade zarada i druga primanja koja je zaposleni ostvario do dana prestanka radnog odnosa u skladu sa opštim aktom i ugovorom o radu“,

da su parnične stranake dana 06.07.2015. godine zaključile Ugovor između kluba i trenera broj 50/15, a potom i Aneks ugovora između kluba i trenera broj 50/15 i Aneks ugovora između kluba i igrača broj 50-3/15, kojim ugovorima je tuženi ponovo angažirao tužitelja kao trenera na rok od 10 mjeseci, zaključno sa 30.06.2016.godine, uz obvezu tužitelja da, u skladu sa planom Upravnog odbora kluba (dalje UO), ispunjava obveze u vezi treninga, trening utakmica, prvenstvenih i kup utakmica u takmičarskoj sezoni 2015/2016, za koje poslove se tuženi obvezao isplatiti mu iznos od 6.000,00 KM u vidu 10 mjesečnih rata od po 600,00 KM mjesečno, u skladu sa Odlukom UO o utvrđivanju okvirnog fonda hranarina igračima i stručnom štabu broj 73-3/14 od 03.07.2014. godine,

da je Aneksom ugovora između kluba i igrača broj: 61-3/16 od 13.09.2016. godine, angažman tužitelja kao trenera, pod istim uslovima, produžen za još 10 mjeseci, zaključno sa 30.06.2017.godine (sezona 2016/2017),

da su se zaključenjem Sporazumnog raskida ugovora između kluba i trenera broj 61-4/16 od 17.11.2016. godine, ugovorne strane sporazumjele o prestanku predmetnog ugovora zaključno sa 17.11.2016. godine i ugovorile da sa

tim datumom prestaju sve njihove međusobne obveze i potraživanja, osim obveze tuženog da, u skladu sa Odlukom UO broj 73-3/16 od 17.11.2016. godine, po prilivu budžetskih sredstava, tužitelju isplati zaostali dug hranarine u iznosu od 15.000,00 KM za 2014/2015, 2015/2016 i 2016/2017 sezonu, a kao krajnji rok za isplatu utvrđen je 31.06.2017. godine,

da je UO tuženog na sjednici održanoj 17.07.2017.godine usvojio financijski izvještaj kluba sa stanjem obveza kluba prema igračima, stručnom štabu i dr. na dan 30.06.2017.godine, kojim je potvrđeno postojanje duga tuženog prema tužitelju u tužbenim zahtjevom traženom iznosu,

da je stalni sudski vještak ekonomske struke Damjanac Boriša, u nalazu i mišljenju od 19.11.2018. godine i dopuni nalaza, izrađenim na osnovu tog financijskog izvještaja, kao i ostale dokumentacije u spisu i dokumentacije koju je pribavio od tužitelja, tuženog i nadležnih institucija, našao da dug tuženog prema tužitelju po osnovu plaća i hranarine iznosi 15.000,00 KM, a da obveze tuženog na ime doprinosa iz radnog odnosa prema Federalnom fondu za penzijsko i invalidsko osiguranje iznose 14.881,60 KM (nadležnost Federalnog fonda za MIO 3.563,20 KM i nadležnost Porezne uprave Federacije Bosne i Hercegovine 11.318,40 KM), a prema Fondu zdravstvenog osiguranja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine 6.658,84 KM,

obzirom da tuženi nije podnio protutužbu radi utvrđenja ništavosti ugovora na kojima je tužitelj zasnovao svoj tužbeni zahtjev, a da ne spori da ih je sa tužiteljem zaključio, te da je postojanje duga prema tužitelju po tim ugovorima potvrdio UO tuženog usvajanjem financijskog izvještaja kluba sa stanjem obveza kluba prema igračima, stručnom štabu i dr. na dan 30.06.2017.godine, prvostepeni sud je zaključio da činjenica da je ugovore u ime tuženog potpisala D.R. (sestra tužitelja i u to vrijeme generalni sekretar kluba) iste ne čini ništavim,

pa je, kod toga da je i vještak ekonomske struke u svom nalazu i mišljenju našao da dug tuženog prema tužitelja na ime plaća i hranarina po osnovu ugovora o radu i kasnije zaključenih ugovora i aneksa ugovora između kluba i trenera iznosi ukupno 15.000,00 KM, a da tuženi tokom postupka nije dokazao da je dio duga prema tužitelju u međuvremenu platio, prvostepeni sud, stavom I izreke, obvezao tuženog da tužitelju na ime zaostalih plaća i hranarina u sezonama 2014/2015, 2015/2016 i 2016/2017 isplati iznos od 15.000,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, počev od dana podnošenja tužbe, odnosno 07.12.2017.godine, kao dana dospelosti potraživanja tužitelja, pa do isplate,

a, budući da se ugovorom o radu zasniva odnos između poslodavca i zaposlenika, kojim za poslodavca, između ostalog, nastaje i obveza da uplati doprinose za penzijsko, invalidsko i zdravstveno osiguranje zaposlenika, koju obvezu tuženi nije ispunio, jer nije redovno uplaćivao doprinose za tužitelja u

periodu od 01.08.2009. godine do 30.06.2015. godine (za vrijeme trajanja radnog odnosa), a da zaposlenik, u skladu sa odredbama Zakona o radu, u ostvarivanju svojih prava iz radnog odnosa može zahtijevati zaštitu pred sudom (član 88. Zakona), prvostepeni sud je zaključio da tužitelj, kao zaposlenik, može zahtijevati i ispunjenje te obveze tuženog, kao svog poslodavca, prema nadležnim fondovima, posebno kod notorne činjenice da nadležni fondovi ne vrše reviziju uplata i ne pokreću upravne postupke radi naplate, što je i stav Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, izražen u odluci broj AP-311/04 od 22.04.2005.godine, pa je stavom II izreke obvezao tuženog da nadležnim fondovima plati doprinose na čiju je uplatu tužitelj imao pravo po osnovu radnog odnosa i to u visini utvrđenoj na osnovu nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke,

dok je odluku o troškovima parničnog postupka, sadržanu u stavu III izreke, prvostepeni sud donio primjenom odredbe člana 119. stav 1. Zakona o parničnom postupku, dosudivši tužitelju sve troškove za koje je postavio opredijeljen zahtjev, a kako se ova odluka ne pobija žalbom, nije predmet razmatranja žalbenog vijeća.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude tuženi u prvom redu tvrdi da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio da postoji njegov dug prema Federalnom fondu za mirovinsko/penzijsko i invalidsko osiguranje i Fondu zdravstvenog osiguranja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je svoju obvezu uplate doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje tužitelja ispunio, a da tužitelj nikada nije bio osiguranik zdravstvenog osiguranja, te je kao dokaz uz žalbu priložio uplatnice, Uvjerenje Federalnog ministarstva finansija-Porezna ispostava Orašje broj 13-02/01-15-1-00042558/19 od 27.08.2019. godine i Uvjerenje Fonda zdravstvenog osiguranja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 015-180/6-2051/19 od 28.08.2019. godine.

Takve, međutim, tvrdnje tuženog iznesene u žalbi protiv prvostepene presude, ovaj sud nije našao osnovanim, jer je, protivno njegovim žalbenim navodima, ocijenio da je prvostepeni sud temeljem provedenih dokaza pravilno utvrdio sve činjenice i okolnosti o kojima se vodi spor i koje su relevantne za odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu sa aspekta odredbi preuzetog Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89 - dalje Zakon o obligacionim odnosima) i Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 19/06, 19/07, 25/08, 20/13, 31/14 i 01/15 - dalje Zakon o radu), po kojima se tužbeni zahtjev u korelaciji sa relevantnim prigovorima tuženog raspravlja i prosuđuje.

S tim u vezi, pravilno je prvostepeni sud utvrdio da je tuženi u periodu od 01.08.2009. godine do 30.06.2015. godine bio obveznik uplate doprinosa za penzijsko, invalidsko i zdravstveno osiguranje tužitelja i da svoju obvezu uplate doprinosa nije redovno ispunjavao, te da njegov dug prema Federalnom fondu za penzijsko i invalidsko osiguranje iznosi 14.881,60 KM (nadležnost Federalnog fonda za MIO 3.563,20 KM i nadležnost Porezne uprave Federacije Bosne i Hercegovine 11.318,40 KM), a prema Fondu zdravstvenog osiguranja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine 6.658,84 KM. Naime, te činjenice prvostepeni sud je utvrdio iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke, koji je nalaz izradio i mišljenje dao na osnovu evidencija o prijavi i odjavi i knjigovodstvenih evidencija nadležnih fondova, između ostalog, i potvrde Fonda zdravstvenog osiguranja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 015-180/1-3967/18 od 12.11.2018. godine (priložene uz nalaz i mišljenje), kojom je taj fond potvrdio da je tuženi od 01.08.2009. godine do 31.07.2015. godine bio evidentiran kod tog fonda kao obveznik uplate doprinosa za zdravstveno osiguranje tužitelja i da po tom osnovu ima neizmirene obveze prema fondu u iznosu od 6.768,20 KM.

Tuženi u toku prvostepenog postupka, a ni u žalbenom postupku, činjenice koje proizilaze iz nalaza i mišljenje vještaka nije osporio, a pogotovo svojim dokazima pobio. Jer, iz dokaza koje je sam dostavio uz žalbu razvidno je da je tek nakon donošenja prvostepene presude (donesena 14.02.2019. godine) izmirio svoje obveze prema nadležnim fondovima penzijskog, invalidskog i zdravstvenog osiguranja, odnosno da je u augustu 2019. godine izvršio uplatu doprinosa i da se, prema uvjerenjima tih fondova izdanim dana 27.08.2019. godine i 28.08.2019. godine, od tada ne vodi kao obveznik uplate doprinosa za tužitelja.

Kako tuženi uz žalbu priloženim dokazima dokazuje nove činjenice, ali ne one koje su postojale u toku prvostepenog postupka, nego činjenice koje su nastale nakon donošenja prvostepene presude, takve (nove) činjenice ne ukazuju da je činjenično stanje u prvostepenom postupku nepotpuno utvrđeno, nego da je tuženi dobrovoljno izmirio dug na koji je obvezan presudom, zbog čega je taj žalbeni navod ovaj sud ocijenio neosnovanim. Ovo stoga što, prema odredbi člana 319. Zakona o parničnom postupku, nepotpuno utvrđeno činjenično stanje postoji i kad na to ukazuju nove činjenice ili novi dokazi. Pod novim činjenicama se, u smislu navedene zakonske odredbe, podrazumijevaju one činjenice koje su postojale, ali iz opravdanih razloga nisu iznesene u toku prvostepenog postupka, a ne činjenice koje su nastale nakon donošenja prvostepene presude.

Također, neosnovano tuženi žalbom pobija prvostepenu presudu i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, kada tvrdi da su zaključeni ugovori ništavi, odnosno da su suprotni moralu društva, iz razloga što ih je u njegovo ime potpisala sestra tužitelja D.R.

Naime, odredbom člana 103. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da je ništav ugovor koji je protivan Ustavu Republike Bosne i Hercegovine, prinudnim propisima, te moralu društva, ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Da li je ugovor protivan moralu društva, faktičko je pitanje, koje se cijeni prema okolnostima konkretnog slučaja i prilikama u društvu u trenutku zaključenja ugovora.

Imajući u vidu da je sporne ugovore odobrio Upravni odbor tuženog (koju činjenicu i sam tuženi navodi u žalbi), da je tužitelj ispunio svoje obveze iz tih ugovora (obavljao poslove trenera kod tuženog u sezonama 2014/2015, 2015/2016 i 2016/2017), što je potvrdio i Upravni odbor tuženog kada je na sjednici održanoj dana 17.07.2017.godine usvojio finansijski izvještaj kluba, u kojem je evidentiran dug prema tužitelju za obavljene poslove trenera u iznosu od 15.000,00 KM, ovaj sud, jednako kao i prvostepeni sud, drži da u takvoj situaciji činjenica da je ugovore u ime tuženog potpisivala sestra tužitelja (koja je kao generalni sekretar tuženog bila ovlaštena na njihovo zaključenje), sama po sebi, ne znači da su zaključeni ugovori protivni moralu društva.

Obzirom da je sud, u smislu odredbe člana 109. Zakona o obligacionim odnosima, ovlašten procijeniti je li pravno valjan ili ništav sporni pravni posao, pri čemu u nedostatku postavljenog zahtjeva to razmatra kao prethodno pravno pitanje o čijem rješenju zavisi odluka o osnovanosti tužbenog zahtjeva, ovaj sud je procijenio da zaključeni ugovori, osim što nisu protivni moralu društva i Ustavu Bosne i Hercegovine, nisu protivni ni prinudnim propisima. Naime, odredbom člana 18. Zakona o udruženjima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 12/02 i 19/07) članovima organa udruženja samo je zabranjeno da glasaju po pitanjima u kojim se kao interesne strane pojavljuju njihovi srodnici u pobočnoj liniji do trećeg stepena, dok ne postoji propis koji zabranjuje zastupnicima udruženja da potpisuju ugovore čije su zaključenje odobrili članovi organa udruženja (što je u konkretnom predmetu među strankama nesporno).

Dakle, prvostepeni sud nije pogrešno primijenio materijalno pravo kada je istaknuti prigovor ništavosti ugovora ocijenio neosnovanim.

Prema tome, kod iznesenog, nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi kojima tuženi pobija prvostepenu presudu, jer je prvostepeni sud, temeljem predloženih i provedenih dokaza pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na podlozi pravilno utvrđenog činjeničnog stanja pravilno primijenio materijalno pravo, kada je ocijenio da sporni ugovori nisu ništavi i tuženog obvezao tužitelju platiti zaostale plaće, hranarine i doprinose, zbog čega je valjalo žalbu tuženog kao neosnovanu odbiti i prvostepenu presudu potvrditi u stavu I i stavu II izreke, na

osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragana Tešić